

Arrest

nr. 157 538 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op maandag 22 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 21 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 7 november 2000 België binnen en vraagt op 8 november 2000 asiel aan. Op 14 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten. Op 16 mei 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de tweede verzoeker.

1.2. Op 18 februari 2004 dient de tweede verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12 mei 2004 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de tweede verzoeker.

1.3. Op 4 maart 2011 dienen de eerste verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, en de tweede verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt de verzoekende partijen op 2 april 2011 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 66 655 van 15 september 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.4. Op 14 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 februari 2012 wordt de aanvraag onvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 86 656 van 31 augustus 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing die ten aanzien van de tweede verzoeker werd genomen.

1.5. Op 4 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 21 maart 2013 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het is onduidelijk sinds wanneer mevrouw G. M. (...) in België verblijft, maar het feit dat de heer G.T. V. (...) sinds 07 november 2000 in België verblijft, dat beiden zich reeds in grote mate geïntegreerd zouden hebben in de Belgische samenleving, zij een absolute meerwaarde zouden kunnen bieden aan onze samenleving, zeer vriendelijke en gemotiveerde mensen zouden zijn welke altijd klaar zouden staan om andere mensen te helpen, een zoontje hebben dat in België geboren werd (zie "Attest van geboorte" afgegeven door de stad Mechelen op 12 december 2011), verschillende taalcursussen volgden waardoor ze reeds een aardig mondje Nederlands zouden spreken (zie op naam van G.T. V. (...): "Deelcertificaat van de Module A – NT2 Breakthrough A" afgegeven door KA-CVO Turnhout op 11 november 2008"; op naam van G.T. V. (...) en G. M. (...): "Doorverwijsformulier Nederlands" afgegeven door Huis van het Nederlands Provincie Antwerpen op 20 juni 2011), verschillende sociale banden zouden ontwikkeld hebben met België zijn inwoners en 3 getuigenverklaringen voorleggen, verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

De heer G.T. V. (...) diende een eerste asielaanvraag in op 08 november 2011, deze aanvraag werd op 16 mei 2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 18 februari 2004 diende G.T. V. (...) een tweede asielaanvraag in, ook deze werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, ditmaal op datum 12 mei 2004. Hij wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29 april 2004 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar en 6 maanden 8 dagen voor de eerste en 2 maand 24 dagen voor de tweede asielaanvraag- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Vanbesien stelt dat een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst te gevaarlijk is en hun leven in gevaar zou brengen. De raadsheer heeft echter geen enkel bewijsstuk naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven heeft mevrouw G. M. (...) nooit een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties waardoor er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering als zou zij vrezen voor haar leven indien zij terug zou keren naar Georgië.

De heer G.T. V. (...) heeft daarnaast herhaaldelijk ernstige inbreuken gepleegd op de openbare orde en heeft hiervoor meerdere strafrechtelijke veroordelingen opgelopen. Op 10 mei 2005 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor feiten van diefstal door middel van braak, inklimming of vals sleutels. Op 26 mei 2005 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete voor feiten van diefstal. Op 10 november 2005 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 5 maanden en een geldboete voor feiten van diefstal. Op 24 januari 2006 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor feiten van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en het dragen zonder wettige reden van jacht- of sportwagen(s). Op 20 maart 2006 werd betrokkene bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 3 jaren en een geldboete voor feiten van verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...): het dragen. Op 14 november 2006 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden en een geldboete voor feiten van diefstal. Op 22 oktober 2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor feiten van diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 12 maart 2012 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele van Mechelen (op verzet dd 08 november 2010) tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete voor feiten van diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (poging). Uit het relaas van de gepleegde feiten en het strafverleden van de heer G.T. V. (...) blijkt zijn manifeste onwil zich aan de Belgische rechtsorde aan te passen. Tot op heden heeft betrokkene geen positieve gedragsverandering in de maatschappij laten zien. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.
(...)"

1.6. Op 8 maart 2013 wordt tevens aan de eerste verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de eerste verzoekster ter kennis wordt gebracht op 21 maart 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van V.d.H. L. (...), Attaché,, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van geen geldig visum.

(...)"

1.7. Op 8 maart 2013 wordt tevens aan de tweede verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die aan de tweede verzoeker ter kennis wordt gebracht op 21 maart 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van V.d.H. L. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 12 mei 2004.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 04 juli 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 08 maart 2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt er op gewezen dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ten aanzien van de drie verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoeker beschikt gezien zijn leeftijd (3 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Hij diende aldus vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoeker onontvankelijk is.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing, die respectievelijk gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, en artikel 7, eerste lid,

2°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”*

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de eerste verzoekster gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum”*. Aan de tweede verzoeker werd het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat hij *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de eerste verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, en de tweede verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren.

3.2.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen, *in casu* de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

3.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM

4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij hun land van herkomst hebben moeten verlaten omdat zij dienden te vrezen voor hun leven nu de eerste verzoekster *“extreem geweld van dichtbij (heeft) meegemaakt”* en daarbij zelfs met de dood bedreigd werd. Een van haar beste vrienden zou zijn doodgeschoten voor haar ogen, waarna zij *“zelf een pistool tegen het hoofd geduwd (kreeg)”* en na herhaaldelijke bedreigingen wezenloos werd achtergelaten. Met dit betoog beperken de verzoekende partijen zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat hun raadsman *“geen enkel bewijsstuk naar voor (heeft) gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden”*, dat *“(d)e vrees die betrokkenen hebben voor hun leven (...) in concreto aangetoond (dient te) worden hetgeen in casu niet het geval is”*, dat *“(d)e loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* en dat daarenboven de eerste verzoekster *“nooit een asielaanvraag (heeft) ingediend bij de Belgische asielinstanties waardoor er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering als zou zij vrezen voor haar leven indien zij terug zou keren naar Georgië”*, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Met een dergelijke summiere uiteenzetting, zonder enig bewijsstuk aan te brengen, doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen aangereikte elementen. Aldus maken zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Voorts citeren de verzoekende partijen uit drie bronnen waaruit zou blijken dat in hun land van herkomst verschillende vormen van geweld waarbij burgerslachtoffers vallen nog steeds schering en inslag zijn en dat de ordediensten aldaar zich ongeoorloofde praktijken toe-eigenen. Zij laten evenwel na enig verband met hun persoon aannemelijk te maken. Bovendien hebben de verzoekende partijen, hoewel deze bronnen reeds bestonden vóór het indienen van hun machtigingsaanvraag of minstens hangende deze aanvraag, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiervan nooit op de hoogte gesteld. Aldus kan de gemachtigde niet worden verweten hiermee bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden. Tenslotte belet niets de verzoekende partijen om op grond van de door hen geciteerde bronnen een (nieuwe) asielaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. De verzoekende partijen laten *in casu* na uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 6 van het EVRM door de bestreden bevelen geschonden achten. Aldus tonen zij geen schending aan van artikel 6 van het EVRM.

3.2.3.3. Een schending van een hogere rechtsnorm wordt *in casu* niet aangetoond.

3.2.4. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekers voldoen aan de inhoudelijke criteria wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist, wel integendeel.

Verweerder verwijst in zijn eigen beslissing immers zelf naar de zeer vergevorderde graad van integratie van verzoekers.

Dat verzoekers aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden dewelke verzoekers toelaten om hun regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van hun verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

2. Daarnaast dient, op de volgende rechtspraak te worden gewezen:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen. "

(R.v.St. (1^{le} kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33)

"De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken."

(R.v.St. (11^e kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000, A.P.M., 2000, 139)

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een 'buitengewone omstandigheid' zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt.

Verzoekers hebben hun land van herkomst moeten verlaten omdat zij dienden te vrezen voor hun leven.

Eerste verzoekster heeft namelijk extreem geweld van dichtbij meegemaakt en zij werd daarbij tevens zelf met de dood bedreigd.

In concreto was zij aanwezig bij de moord op een van haar beste vrienden.

Deze werd doodgeschoten voor haar ogen.

Hierna kreeg mevrouw G. (...) zelf een pistool tegen het hoofd geduwd.

Na herhaaldelijke bedreigingen die op deze manier werden geuit werd zij alzo wezenloos achtergelaten.

Ten gevolge van deze feiten ontvluchtten verzoekers hun land van herkomst.

Een terugkeer van verzoekers naar hun geboorteland om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te stellen is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou hun leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoekers effectief ook gevaar inhoudt blijkt daarnaast uit de volgende bronnen:

"There are nevertheless some security incidents of concern. These can take many forms: gun fire, movement of troops, low-flying helicopters and planes, explosions of mines and unexploded ordnance, movements of the ABL, detentions, kidnappings and crime, problems of access to pastures, fields and water, etc. Poor information or disinformation on both sides of the ABL, as well as a lack of interaction and restrictions on freedom of movement across the ABL, all contribute to a heightened sense of insecurity. Furthermore, in 2010-2011, there were a dozen bombings or attempted bombings reported in Georgia. In these the Georgian authorities accused Russia of not only supporting a spy network but also of playing a role in the bombings."

(Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons, Georgia and Russia: the humanitarian situation in the conflict- and war-affected areas, 2012, <http://assembly.coe.int/ASP/XRef/X2H-DW-XSL.asp?fileid=19238&lang=en>)

Aldus zijn verschillende vormen van geweld waarbij burgerslachtoffers vallen nog steeds schering en inslag.

De onveiligheid van de lokale situatie blijkt tevens uit de volgende bron:

"The situation in and around Georgia 's conflict areas still remains unstable. Violent incidents are continuing. Shots were fired near a convoy carrying the Georgian and Polish presidents on 23 November 2008. European Union (EU) monitors are being denied access to South Ossetia and Abkhazia. Moreover Russian President, Dmitry Medvedev, signed border cooperation treaties with breakaway Abkhazia and South Ossetia, at a ceremony in the Kremlin on April 30, with Abkhaz and South Ossetian leaders, Sergey Bagapsh and Eduard Kokoity, respectively. The treaties give Russia, which has recognized Abkhazia and South Ossetia, control over the breakaway regions ' border s. The Russian Federation is increasing its military presence on the occupied territories of Abkhazia and South Ossetia, Davit Nardaia, head of the Defense Ministry's Analytical Department. "This process is especially actively underway in Gali [breakaway Abkhazia] and Akhagori [breakaway Ossetia] districts, " he said on April 13, 2009 after meeting with a group of foreign military attaches. "

(CARITAS INTERNATIONAL, Country Sheet: Georgia, 2010,

http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Georgia/CountrvSheet_GEORGIA_Update_february_2010.pdf, 36)

Dat de ordediensten zich ongeoorloofde praktijken toe-eigenen, blijkt uit het volgende:

"On 3 January, police violently dispersed an authorized peaceful demonstration of dozens of veterans of Georgia's armed conflicts. Police officers and individuals in plain clothes beat and dragged the demonstrators into police cars. Video footage also showed a plain-clothes police officer hitting a female demonstrator in the face as she tried to back away. Police arrested 11 people on charges of petty hooliganism and disobedience. The court convicted those charged reportedly without viewing available video evidence, relying instead on the testimony of police officers. The detainees were each ordered to pay 400 lari (US\$240). The police officer seen hitting the woman was dismissed and an investigation initiated. However, by the end of the year, the investigation had not produced any results. On 26 May, the police used excessive force to disperse an anti-government protest of some 1,000 demonstrators calling for the resignation of President Saakashvili. Riot police moved in at midnight, immediately after the rally permit expired. The available video footage showed police officers beating unarmed demonstrators who were offering no résistance. At least 10 journalists were verbally and physically assaulted by police officers. Others were detained for questioning, and had their equipment damaged or confiscated. Four people died, including one police officer, and dozens were injured. The police officer and a civilian were killed after being hit by a speeding car, carrying an opposition leader away from the scene. More than 105 demonstrators were arrested and later sentenced to up to two months imprisonment for resisting police. The families of the detained only learned of their arrest two days later, following inquiries made by the Ombudsperson. The investigation into the death of two protesters, found on the roof of a shop close to the protest, concluded that they had died after being accidentally electrocuted. This version was contested by an alleged eyewitness, who claimed that he last saw one of the victims being taken into police custody. An internal investigation conducted by the Ministry of the Interior into the 26 May events resulted in several administrative punishments and dismissal of four police officers for excessive use of force. However, no public, independent investigation was conducted and allegations of ill- treatment by police were not investigated. The authorities had still failed to carry

out effective investigations into allegations of the excessive use of force by law enforcement officials during demonstrations in 2009 and 2007. "

(X, Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights, 2012, http://files.amnesty.org/air12/air_2012_full_en.pdf, 154)

Bijgevolg houdt een verplichte terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst om hun aanvraag tot regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending in van art. 3 EVRM.

Aldus is het duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoekers effectief in ieder geval heel moeilijk zoniet onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en te wachten op een beslissing in deze gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en hun leven in gevaar zou brengen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9bis, 52 en 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de rechten van verdediging, onder meer artikel 6 EVRM;*

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, artikel dat overigens betrekking heeft de asielpprocedure, terwijl de in casu bestreden beslissing een beslissing houdende onontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van het artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij verder gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier anders over zou oordelen, en derhalve strikt subsidiair, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun concrete kritiek niet kan worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de bestreden beslissing verantwoordt de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt waarom de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard:
"(...)"

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekers aangehaalde argumenten betreffende zijn buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de bestreden beslissing bekritisieren omdat geen rekening werd gehouden met de vrees voor schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst. Verzoekers verwijzen daarbij naar een internetbron waaruit de onveilige situatie zou moeten blijken.

In de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet had verzoeker verwezen naar de beweerdelijk gevaarlijke toestand in het land van herkomst, (element dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd beantwoord), en de

verwerende partij kan enkel vaststellen dat terecht werd geoordeeld dat door verzoekers geen enkel bewijsstuk wordt voorgelegd op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden

Waar verzoeker verder in zijn toelichting verwijst naar bronnen die zouden aantonen dat zij slecht worden behandeld in Georgië, stelt de verwerende partij opnieuw vast dat deze rapporten door verzoekers niet werden aangehaald in zijn aanvraag.

Ter zake heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoekers zich enkel beperkten tot vage beschouwingen, zonder enig bewijs aan te halen.

Verzoekers slagen er met hun a posteriori redeneringen niet in de wettigheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen.

De verwerende partij merkt ter zake op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vermag zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maken de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Terwijl verzoekers zich ook niet dienstig kunnen beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft - vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De verwerende partij laat dan ook gelden dat er geenszins sprake kan zijn van een schending van de rechten van verdediging, noch van artikel 6 EVRM.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers volkomen in gebreke blijven in te gaan op de inhoudelijke motieven van de gemachtigde, en geenszins een ernstig middel ontwikkelt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 52 van de Vreemdelingenwet, de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name hun integratie en sociale banden in België, de geboorte van de derde verzoeker, de duur van de asielprocedures van de tweede verzoeker en het gevaar voor hun leven bij een terugkeer naar hun land van herkomst, *"geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zoverre de verzoekende partijen wijzen op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, wordt er op gewezen dat nergens in de eerste bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gegeven.

Waar de verzoekende partijen laten gelden dat zij hun land van herkomst hebben moeten verlaten omdat zij dienden te vrezen voor hun leven nu de eerste verzoekster *“extreem geweld van dichtbij (heeft) meegemaakt”* en daarbij zelfs met de dood bedreigd werd, beperken zij zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat hun raadsman *“geen enkel bewijsstuk naar voor (heeft) gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden”*, dat *“(d)e vrees die betrokkenen hebben voor hun leven (...) in concreto aangetoond (dient te) worden hetgeen in casu niet het geval is”*, dat *“(d)e loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* en dat daarenboven de eerste verzoekster *“nooit een asielaanvraag (heeft) ingediend bij de Belgische asielinstanties waardoor er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering als zou zij vrezen voor haar leven indien zij terug zou keren naar Georgië”*, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen aangereikte elementen. Aldus maken zij een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Voorts citeren de verzoekende partijen uit drie bronnen waaruit zou blijken dat in hun land van herkomst verschillende vormen van geweld waarbij burgerslachtoffers vallen nog steeds schering en inslag zijn en dat de ordediensten aldaar zich ongeoorloofde praktijken toe-eigenen. Zij hebben van deze elementen evenwel geen gewag gemaakt in hun aanvraag om machtiging tot verblijf die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op deze elementen om aan te tonen dat er in hun land wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan, lijkt het hun bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

De verzoekende partijen kunnen tenslotte niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat *“wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden”*. Deze instructie, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een

verblijfsmachtiging, werd immers vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De bewering dat door de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Vlaams Minderhedencentrum werd toegezegd dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie, ook voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de buitengewone omstandigheden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient immers de wet te laten primeren op dergelijke mondeling instructies. Evenmin is het van belang of de verzoekende partijen al dan niet zouden voldoen aan de inhoudelijke criteria van de instructie, nu deze de grond van de aanvraag betreffen en de verwerende partij, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het indienen van de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval was.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra* bij de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep onder punt 3.2.3.1. werd uiteengezet.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerst bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5.2. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN